

[Waldorff]

Bakker, når det er gjort, hvad er så mere logisk end at inddæmme det sydfynske øhav i første omgang og i næste omgang Østersøen, for der kan jo inddæmmes meget, inden man kommer ind i grænsestridigheder med vores store nabo i syd? Denne holdning er for mig at se, selv om den er begrundet i nogle klare kapitalistiske interesser, så blind og så tåbelig for at sige det ligeud, at den kun kan sammenlignes med, at hvis man konstaterer, at forureningen i storbyerne nu er så fremskreden, at man ikke længere kan bo i etagerne op til anden sal, så besvarer man sådan en konstatering med at bygge husene op til 8. etage, 10. etage eller 12. etage i stedet for at gribe ind over for de kilder, der er til forureningen.

Vi kunne ellers godt give venstre et par bud på, hvordan man økonomiserede med de landbrugsområder, som vi har. For eksempel ville en udbygning af kollektivtrafik i stedet for privatbilisme betyde en væsentlig økonomisering, også med arealforbruget. Behovet for sommerhusområder er bl. a. så stort, som det er, fordi boligområderne er så dårlige, som de er. Det er klart, at hvis man de ti måneder har udsigt til syvende baggård, så kan man godt trænge til noget pænt at se på i de sidste to.

Byudviklingen er præget mere og mere af den mest arealkrævende form for boligbyggeri, nemlig parcelhusbyggeriet, og det er ikke begrundet i, at mennesket eller det danske menneske i særlig grad har et behov for at bo i et parcelhus – selv om hr. Poul Schlüter tror, at man har et særligt arveanlæg, der medfører en ubændig lyst til at eje og besidde – men det er begrundet i, at for det første er alternativet så dårligt, som det er, og for det andet er der en betydelig økonomisk fordel ved at sidde i ejerbolig. Men den slags ting er venstre begribeligvis ikke interesseret i at gøre noget ved.

Til gengæld kan vi love, at vi ikke vil være med til at bruge befolkningens skattepenge på at inddæmme arealer, som venstrebønderne kan bruge til landbrugsvirksomhed, hvis de vel at mærke kan få presset tilstrækkeligt med tilskud ud af de offentlige kasser. Jeg kan forestille mig, at venstres ordfører ville tage afstand fra denne udlægning af venstreforslaget. Nu vel, så kan der kun være den anden forklaring, at man altså yderligere vil forbedre A. P. Møllers koncession, for det

bliver selvfølgelig meget billigere at hente Nordsøgassen og Nordsøolien op, hvis vi får inddæmnet halvdelen af Vesterhavet.

Svend Erik Hovmand (V):

Hvis det kan glæde den sidste ærede taler, så skal jeg give ham ret i, at jeg gerne vil tage afstand fra den udlægning, han netop har givet af vort forslag. Bortset fra det er jeg i den glædelige situation at kunne konstatere, at der i dette ting at dømme efter den behandling, vi har haft, er en positiv indstilling over for dette forslag, og det er jeg glad for. Jeg vil gerne sige, at når vi i venstre har rejst dette spørgsmål, så har det naturligvis noget at gøre med landbrugsjord, men det er ikke det eneste. Selvfølgelig betyder det noget, ikke alene for dansk landbrug og for vores valuta og for vores beskæftigelse, at der inddrages ca. 10.000 ha jord om året. Det er klart, det betyder selvfølgelig noget. Hvad er 10.000 ha? Ja, det er ca. 500 landbrugsjorde i gennemsnitsstørrelse. 500 landbrugsejendomme i gennemsnitsstørrelse ryger ud af Danmarkskortet hvert eneste år. Det er klart, at vi kan begrænse dette forbrug, vi kan få de 10.000 ha reduceret, måske til 8.000 ha eller 7.000 ha. Alligevel må vi konstatere, at der i fremtiden fortsat vil være et forbrug af en vis – og en stor – størrelsesorden i relation til de få ressourcer, vi har tilbage.

Jeg erindrer miljøminister Niels Matthiassens første tale over for Danmarks Naturfredningsforening ved et arrangement, der foregik i landstingssalen for knap et år siden. Ved den lejlighed diskuterede man også dette problem, og jeg hæftede mig ved en bemærkning, som miljøministeren dengang kom med, og som jeg synes er meget slående. Hvis hr. Waldorff var til stede, ville den måske også gøre et indtryk på ham. Det, ministeren sagde, var, at ethvert landbrug indgår som et aktiv i vor natur. Jeg vil gerne føje til, at denne konstatering, at landbruget, de grønne marker, i sig selv er en del af vor natur, er en konstatering, som også bør indgå i denne debat. Når vi inddrager grønne marker til andre formål, så mister vi ikke alene et stykke landbrugsjord, nej, så mister vi også et stykke natur. For hvert år, vi reducerer vores arealer med 10.000 ha, 8.000 ha, eller hvor meget vi nu kan knibe det ned til, så